

novoměstský kurýr

1/2013

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Nové Město nad Metují zámek v zimě. Foto JB.

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO

ZLE, MATIČKO, ZLE!

ZLE MATIČKO, ZNOVU ZLE!

CO JE BILDERBERG?

BILDERBERG: TAJEMNÝ SPOLEK MOCNÝCH

AMNESTIE JE NEJHORŠÍ ČIN VÁCLAVA KLAUSE

PŮLNOČNÍ ROZHOVOR

VŠECHNO SE TADY ROZKRADE. A PŘITOM JSME SE MOHLI MÍT ...

ŠEDÁ SÍLA SÍLÍ

SVĚT NESKONČIL, VYHRÁNO NEMÁME

NEKONEČNÉ PALESTINSKÉ DRAMA A TERORISMUS

IZRAEL A PALESTINA V BLUDNÉM KRUHU NÁSILÍ A VÁLEK

ČESKOSLOVENSKO ZANIKLO NA SILVESTRA

AUTOMATICKÉ MLÝNY PARDUBICE

www.novomestskykuryr.info

Nové Město nad Metují - Hradčany v zimě. Foto JB.

Nové Město nad Metují - renesanční štítový domů na náměstí. Foto JB.

Nové Město nad Metují - náměstí se zámek v zimě.. Foto JB.

ÚVODNÍ SLOVO

Události v období 22.12.2012 – 20.1.2013.

- Tomio Okamura podal stížnost k Ústavnímu soudu – napadá jednak zákon o přímé volbě prezidenta a také to, že mu nejvyšší správní soud neuznal podle něho legální hlasy na podpisových arších

- strana LIDEM se vyjádří 3. ledna k tomu, zda bude nadále podporovat vládu

- prezident Klaus při novoročním projevu vyhlásil poměrně rozsáhlou amnestii – bude se týkat 6-7 tisíc lidí, samozřejmě je v řadě případů proti lidem postiženým některými „zločinci“ – takže přijdou o náhrady škod apod. a korupčníci a zloději se dostanou na svobodu anebo nebudou stíháni

- Karolína Peake už signalizuje, že opustit tuto vládu by asi nebylo pro občany to nejlepší, takže se možná obětuje a vydrží, ale dnes mají zasedání (LIDEM), tak ještě uvidíme. Znervóznila ji iniciativa nejlepšího exministra školství Dobeše, který shromáždil (údajně) dost poslanců (ze všech možných politických končin) na to, aby vláda prošla i při hlasování o nedůvěře

- první akce některých propuštěných po amnestii vedla do baru, kde chtěli krást a pak pokračovali pokusem o odcizení automobilu – a to je teprve začátek amnestie

- prezident Klaus signalizuje, že musí stihnout ještě udělení milostí

- senátoři chystají proti amnestii prezidenta ústavní stížnost

- LIDEM zůstávají v koalici

- do druhého kola prezidentských voleb postoupili Zeman a Schwarzenberg

- ve čtvrtek 17.1.2013 se bude hlasovat o nedůvěře vládě

- proslýchá se, že když bude prezidentem Zeman, mohl by Klaus být premiérem

- vláda opět „ustála“ hlasování o nedůvěře, při diskusi v parlamentu ale proti Nečasovi tvrdě vystoupil i Karel Schwarzenberg – zřejmě si udělal malou předvolební kampaň

Jako obvykle několik slov k současnosti:

Bohužel, prezidentské volby dopadly ne úplně tak, jak bych já osobně chtěl – tj. aby se prezidentem stal Jiří Dienstbier. Z těch, co se ucházeli, se mi jevil jako nejlepší volba. To se nepovedlo, snad příště. Pro mě osobně je nepochopitelné, že se do druhého kola dostal Karel Schwarzenberg, osobně mi na něm vadí jeho neschopnost mluvit dobře česky ale i jeho blízký vztah k Německu a Rakousku, což historicky nikdy nebyly země, které usilovaly o naše dobro. Jako prezident by nám z hlediska image asi nejlepší reklamu nedělal. Nemohu si pomoci, ale mám trochu dojem, že značná část hlasů pro něho je výsledkem určité recese a neznalosti všech souvislostí (mladí lidé). Ale proč jsou jeho příznivci i úctyhodní lidé z kulturní sféry? Asi proto, že se jim jeví jako menší zlo než Zeman? Jen proto? Že z oblasti pravice tam nikoho jiného nemají? Jim nevadí, že vážně hrozí, že zase někde na vrcholovém fóru na pódiu usne? Že jeho drmolání ve světě nikdo nebude rozumět? To si tak málo váží důstojnosti své vlasti a její reprezentace? Nemyslím si,

že Karel Schwarzenberg je v jádru špatný člověk. Ale na našeho prezidenta se nehodí.

Pokud jde o Miloše Zemana, tak tam je jasná vazba na prezidenta Klause, co se z toho vyvine, až bude prezidentem, teprve uvidíme. Já si totiž myslím, že Zeman se stane prezidentem. To co v poslední době tvrdí, že nechce škodit sociální demokracii, nepovažuji z jeho strany za upřímné, už jí uškodil hodně a nemyslím si, že se ze dne na den dokáže změnit. To je jen předvolební rétorika.

Velký rozruch vyvolala amnestie prezidenta republiky. Zejména tzv. článek 2, ve kterém se mluví o podmínkách pardonování tunelářů a velkých zlodějů. Byly už podány protesty, ale moc se na tom asi nezmění. Vzbuzuje to podezření, že by mohly existovat určité vazby mezi tvůrci amnestie a těmi, kterých se právě článek 2 týká.

Skutečnost, že se tím prakticky zablokuje možnost poškozených (a je jich hodně) dostat se alespoň k části svých ukradených peněz, to tvůrce amnestie zřejmě vůbec nevzrušovalo. To, že by jim to stát alespoň zčásti mohl kompenzovat je nehoráznost „oblíbeného“ Kalouska, platit z daní všech občanů za zloděje a podvodníky může vymyslet opravdu „záračný“ mozek.

Bohužel je to ten samý mozek, co už vymyslel řadu protiočbánských reforem.

Sledoval jsem poslední pořad k amnestii v ČT1 „Máte slovo“ (paní Jílková). Byl tam také vicekancléř a poradce prezidenta Hájek. Jeho způsob myšlení je tak ohromující, že se mi (upřímně) až zvedal žaludek. On například tam vysvětloval přítomné postižené z jedné pardonovaných kauz (H-systém), že bohužel měla smůlu, když svoje peníze nevhodně investovala. Že to je riziko, se kterým snad měla počítat. U člověka, který se už vyznamenal mnoha pochybnými tvrzeními (např. že Bin-Ládin je fikce) to asi můžeme čekat. Proč tam paní Jílková ale zve takové exoty, to nepochopím, jejich argumenty přece soudný člověk nemůže brát vážně a poslouchat je, je jen ztráta drahého vysílacího času. Byl tam i ctitel Klause profesor Knížák – ten byl také „opravdovým“ přínosem pro tento pořad.

Bohužel, žijeme v absurdistanu – nedá se nic dělat, je to tak.

Opravdu se nedá nic dělat?

Příjemné čtení přeje

Jindřich Buchal

ZLE, MATIČKO, ZLE!

**Karel Havlíček Borovský
(1850)**

**Zle, matičko, zle!
Švarcenberci zde:
jeden, ten je generál,
a druhý je kardinál;
zle, matičko, zle!
Zle, matičko, zle!
Švarcenberci zde:
jeden drží karabáč,**

**druhý říká »Otčenáš«;
zle, matičko, zle!
Zle, matičko, zle!
Švarcenberci zde:
jeden, ten je arcibiskup,
a druhý je taky
zle matičko, zle!**

**ZLE MATIČKO,
ZNOVU ZLE!****Zle, matičko zle,
Schwarzenberci zde,****Schwarzenberci na Hradě -
máme kozla v zahradě.****Směje se na holotu, bože
odpusť slepotu...****Kdopak tu chce knížete,
co má rozum z telete?****A co rozum, ba i řeč,
připomíná silnou křeč.****Možná jde o defekt rodu -
tak se tvářím u záchodu...****Já si třeba občas plivnu,
on však nezná ani hymnu!****Nouzi zrovna nelouská,
podporuje Kalouska.****Víte, s kým je kamarád????!!!****Já mám tuhle zemi rád...****Já jsem se tu narodil,
z cizího jsem nedědil.****Nemám peněz plný měch,
ale já jsem pravý Čech!****Husité věřili svým vozům,
já zas věřím v lidský rozum.****Synonymem Schwarzenberg
je světovláda – Bilderberg!!!***Zdroj: internet.*

Nadace Ford. Nadace dále financovala konference v letech 1959 a 1963.

Organizační struktura.

Schůzky organizuje řídicí výbor, který má dva členy za každou z přibližně 18 zemí. Oficiální funkcí je kromě předsedy čestný generální tajemník. Jednací řád skupiny nezná kategorii „členství ve skupině“. Jediná kategorie, která existuje, je „člen řídicího výboru“. Vedle výboru existují také samostatné poradní skupiny, i když jejich členství se překrývá.

Holandský ekonom Ernst van der Beugel převzal místo stálého tajemníka v roce 1960 po smrti Józefa Retingera. Princ Bernhard pokračoval v předsedání schůzí až do roku 1976, kdy vyšlo najevo, že je zapleten do aféry Lockheed. Funkci čestného amerického generálního tajemníka postupně zastával Joseph E. Johnson z Carnegieho nadace, William Bundy z Princetonu, bývalý americký velvyslanec v Afghánistánu Theodore L. Eliot, Jr. a Casimir A. Yost z Ústavu pro studium diplomacie v Georgetownu.

V roce 2008 uvedli američtí Přátelé Bilderbergu Friends of Bilderberg v tiskové zprávě, že „jedinou aktivitou Bilderbergu je pořádání každoroční konference. Na setkání se nepředkládají žádná usnesení, nehlasuje se, ani se nevydávají žádná politická prohlášení“, a poznamenali, že jména účastníků jsou tisku k dispozici. Neoficiální centrála Bilderbergu se nachází na univerzitě v nizozemském Leidenu. Podle amerických Přátel Bilderbergu (Friends of Bilderberg) byly na pořadu jednání hlavně otázky jako „svět bez jádra, kyberterorismus, Afrika, Rusko, finance, celní ochrana, americko-evropské vztahy, Afghánistán a Pákistán, islám a Írán“.

Hlavní představitelé

Následující seznam zakladatelů a britských členů řídicího výboru prozradil roku 2001 Denis Healey, v ostatních případech je členství v řídicím výboru ryze soukromou, a tedy neveřejnou, záležitostí.[2]

Józef Retinger (zakladatel) - politik, spoluzakladatel Evropského hnutí.

Denis Healey (zakladatel, člen Řídicího výboru) - politik.

David Rockefeller (zakladatel) -

Pokračování na následující straně

CO JE BILDERBERG?**Co je Bilderberg?**

Bilderberg (též Konference Bilderberg, Klub Bilderberg nebo Skupina Bilderberg) je označení pro výroční uzavřenou konferenci, na kterou je pozváno 120 až 150 významných osobností především ze Severní Ameriky a Západní i Střední Evropy. O pozvání rozhoduje řídicí výbor a každý rok se obměňuje. Tradičně tvoří jednu třetinu pozvaných politici a zbylé dvě třetiny osobností z oborů , , odborů, vzdělání a komunikací.[1] Název skupiny je odvozen od jména hotelu v Nizozemsku, kde došlo v roce 1954 k prvnímu setkání.

Původ

Původní konference se konala v hotelu de Bilderberg, nedaleko Arnhemu v Nizozemsku od 29. května do 31. května 1954. Setkání bylo iniciováno několika lidmi, včetně polského politika Józefa Retingera, kteří se obávali růstu antiamerikanismu v západní Evropě a navrhli mezinárodní konferenci na níž by se setkali představitelé evropských zemí a Spojených států s cílem podpořit atlanticismus – lepší porozumění mezi kulturami západní Evropy a Spojených států s cílem spolupráce v oblasti politické, hospodářské a otázkách obrany. Retinger se obrátil na prince Bernharda, jenž souhlasil s

podpořením této myšlenky, společně s belgickým premiérem Paulem Van Zeelandem a s předním představitelem Unileveru Holanďanem Paulem Rijkensem. Bernhard následně kontaktoval Waltera Bedella Smithe, tehdejšího ředitele CIA, který požádal Eisenhowerova poradce Charlese Douglase Jacksona, aby se s návrhem konference vypořádal. Seznam hostů se měl vypracovat s tím, že vyzve dva účastníky z každé země, přičemž jeden z nich bude obhajovat konzervativní a další sociálně liberální názory. První konference se zúčastnilo padesát delegátů z 11 zemí západní Evropy spolu s 11 Američany. Prvním předsedou skupiny Bilderberg se stal nizozemský Princ Bernhard.

Úspěch setkání vedl jeho organizátory ke každoročnímu pořádání konference. Byl založen stálý řídicí výbor, který jmenoval na místo stálého tajemníka Retingera. Řídicí výbor stejně jako organizování konferencí udržuje registr účastníků, jména a kontaktní údaje, s cílem vytvořit neformální síť jednotlivců, kteří by se mohli soukromě obracet s žádostmi jeden na druhého. Konference se v následujících třech letech konaly ve Francii, Německu a Dánsku. V roce 1957 se konference poprvé konala v USA – v St. Simons ve státě Georgia financovaná 30 000 dolary od

podnikatel.

Princ Bernhard z Lippe-Biesterfeldu (zakladatel) - nizozemský princ.

Peter Carington, 6. baron Carrington (člen Řídícího výboru) - politik, v 80. letech 20. století byl Generální tajemník NATO.

Andrew Knight (člen Řídícího výboru) - novinář, ředitel News Corporation, v 70. letech 20. století editor The Economist.

Martin Taylor (člen Řídícího výboru) - podnikatel, bývalý ředitel banky Barclays, nyní předseda firmy Syngenta.

Účastníci

Historicky byly seznamy psány směrem k politikům, bankéřům a ředitelům velkých podniků. Asi třetina z hostů, kterých je pozváno něco přes stovku, jsou politici, zbylé dvě třetiny působí v oblasti financí, průmyslu, práce, vzdělávání a komunikace. Jejich účast je ryze soukromá a neformální.

Královské rody

Schůzky se zúčastnili i členové královských rodů, včetně španělského krále Juana Carlose I. (2004), norského krále Haralda V. (1984) a nizozemské královny Beatrix (1997, 2000, 2006, 2008-2011). Také jejich příbuzní, jako španělská královna Sofie Řecká (2008-2011), Haakon Magnus (2011) či Vilém Alexandr Oranžský (2008). Mimo ně například Princ Philippe, vévoda brabantský (2007-2009, 2012), Charles, princ z Walesu (1986) nebo Princ Philip, vévoda z Edinburghu (1965, 1967).

Politici

Jedna třetina pozvaných je z řad politiků. Mezi významné hosty patřili svého času spolkoví kancléři Rakouska Werner Faymann (2009, 2011, 2012) a Alfred Gusenbauer (2007), spolkový prezident Rakouska Heinz Fischer (2010), generální tajemník NATO Paul-Henri Spaak (1963), předseda vlády Kanady Stephen Harper (2003), předseda vlády Finska Matti Vanhanen (2009), kancléřka Německa Angela Merkelová (2005), německý ministr zahraničí Guido Westerwelle (2007), předseda vlády Nizozemska Jan Peter Balkenende (2008), předseda vlády Norska Jens Stoltenberg (2002), prezident Polska Aleksander Kwaśniewski (2008), předseda vlády Španělska José Luis Rodríguez Zapatero (2010).

V roce 2009 se setkání v Řecku zúčastnili například řecký premiér Kostas Karamanlis, finský ministerský předseda Matti Vanhanen, švédský ministr zahraničí Carl Bildt, druhá osoba amerického ministerstva zahraničí James Steinberg, americký ministr financí Timothy Geithner, předseda Evropské komise José Manuel Barroso.

Zástupci finančnictví

V minulých letech se schůzky zúčastnili členové představenstev mnoha velkých veřejně obchodovatelných korporací, např. ze společností IBM, Xerox, Royal Dutch Shell, Nokia, Daimler a Google.

Firmy jako Xerox, Heinz, Fiat, Barclays nebo Nokia spadají do statusu „zprátených“ firem, od kterých výbor konference přijímá finanční dary (v řádech až tisíců liber), avšak účast na konferenci si nelze zakoupit.[2]

Z řad finančnictví například CEO Raiffeisen Zentralbank Walter Rothensteiner (2011), CEO Erste Group Andreas Treichl (2010), prezident Světové banky Robert Zoellick, CEO Amazon.com Jeff Bezos (2011), CEO Ripplewood Holdings Timothy C. Collins (2008-2012), předseda Microsoftu Bill Gates (2010), CEO H. J. Heinz Company H. J. Heinz II (1954), spoluzakladatel Facebooku Chris Hughes (2011), CEO Google Eric Schmidt (2008, 2010, 2011).

Evropská unie

Na zasedání Evropského parlamentu v Bruselu zpochybnil italský poslanec Evropského parlamentu Mario Borghezio nominaci účastníků skupiny Bilderberg a Trilaterální komise na místa předsedy EU a ministra zahraničí EU.

Dne 12. listopadu 2009 uspořádala skupina schůzku během večere na zámku ve Val Duchesse v Bruselu za účasti Hermana Van Rompuyho, který se později stal předsedou Evropské rady. Současný předseda skupiny Bilderberg se v rozhovoru pro internetové noviny EUobserver[3] pochlubil, že skupina Bilderberg hrála zásadní roli při vytváření společné evropské měny euro.

Účast osob z České republiky

Konference se v minulosti zúčastnilo pět osob z České republiky. Byli to:

Vladimír Dlouhý – bývalý místopředseda federální vlády (1989), bývalý ministr průmyslu a obchodu, nyní pracuje pro Goldman Sachs, v r. 2012 také kandidoval na prezidenta ČR

Karel Kovanda (1998) – byl vedoucím administrace na Ministerstvu zahraničních věcí ČSFR, bývalý velvyslanec ČR při OSN, vedl přístupová jednání k NATO (poté od roku 1998 velvyslanec ČR u NATO) a Západoevropské unii

Michael Žantovský (1999) – tiskovým mluvčím a poradcem prezidenta Václava Havla, předseda Výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost českého Senátu, později velvyslanec ČR v Izraeli

Jiří Pehe (2001) – ředitel New York University in Prague, předtím ředitel Politického odboru Kanceláře prezidenta republiky Václava Havla

Karel Schwarzenberg (2008) – původně vedoucí kanceláře prezidenta Václava Havla, český ministr zahraničních věcí, v roce 2013 kandidát na prezidenta ČR.

Pokračování na následující straně

Karel Schwarzenberg

Karel Schwarzenberg se zúčastnil jednání skupiny Bilderberg ve dnech 5.-8. června 2008 v Chantilly ve Virginii v USA. Kvůli své účasti na jednání byl interpelován opozičními poslanci z KSČM a ČSSD, kteří po něm požadovali vysvětlení důvodu a financování jeho účasti.[4][5] Schwarzenberg ve své odpovědi mj. odmítl spekulaci tajemníka prezidenta republiky Ladislava Jakla, že důvodem jeho setkání bylo neformální vyjednávání o našem přijetí Lisabonské smlouvy. V roce 2012 potvrdil, že byl na konferenci Bilderberg pozván celkem dvakrát, ale upozornil, že pouze jako soukromá osoba. V rozhovoru uvedl, že se jedná o klasickou konferenci ve formátu přednášek významných odborníků ve svých oborech.[6]

Účast osobností z ostatních regionů světa

Z Číny se konference účastnil velvyslanec Fu Ying (2011, 2012). Z Japonska ředitel Mezinárodní energetické agentury Nobuo Tanaka (2009). Z Turecka místopředseda vlády Ali Babacan (2008, 2009, 2012).

Z Wikipedie, otevřené encyklopedie

BILDERBERG: TAJEMNÝ SPOLEK MOCNÝCH

Myslíte si, že o osudu světa rozhodují lidmi zvolení politici? Jste na omylu, v pozadí všeho dění stojí tajemný klub Bilderberg. Alespoň se to o něm tvrdí.

Na jeho každoročním zasedání se prý rozhoduje o válkách, plánují se celosvětové ekonomické krize, určují se ceny ropy a řeší se to, kdo usedne do těch nejvýznamnějších politických funkcí. Setkání se účastní desítky mocných mužů z celého světa. Zastoupeni jsou vrcholní státníci, šéfové nadnárodních bank, mediální magnáti a ředitelé mocných soukromých korporací. Nechybí předsedové Mezinárodního měnového fondu, Světové banky, ředitelé CIA a FBI a generální tajemník NATO.

Začalo to v Nizozemí

Na rozdíl od jiných podobně vrcholných summitů nejsou z tohoto setkání žádné výstupy pro veřejnost. Novináři tam nemají přístup, a když náhodou ano, podléhají přísné cenzuře.

Schůzka se každý rok koná v jiné zemi, ale vždy má stejný scénář. Světová elita se na přelomu jara a léta schází

v luxusním, ale hermeticky uzavřeném areálu. Není divu, že setkání vyvolává už dlouho nejrůznější konspirační teorie.

Kontroverzní klub existuje už od roku 1954, kdy nizozemská královská rodina a americký rod Rockefellerů uspořádala první sjezd mocných z celého světa v hotelu Bilderberg v malém městečku Oosterbeek.

Clinton byl jen loutka?

Hlavou klubu je řídicí výbor, který každoročně rozesílá pozvánky. Mezi nejvyšší členy výboru nyní patří finančník David Rockefeller (97) a bývalý americký ministr zahraničí Henry Kissinger (89). Klub prohlašuje, že chce vytvořit světovou vládu, která zaručí mír a prosperitu veškerého lidstva. Kritici ale tvrdí, že se tam bohatí spíše snaží domluvit mezi sebou, aby byli ještě bohatší.

Podle všeho se právě v klubu Bilderberg kdysi dávno zrodila myšlenka evropské unie a jednotné měny euro. Konspirační teorie mluví také o tom, že spolek pomohl v 90. letech k moci Tony Blairovi a Billu Clintonovi. Oba byl dlouho neznámí, ale pak se z jednoho náhle stal anglický premiér a z druhého americký prezident. V úřadu pak samozřejmě měli jít klubu na ruku. Zda je to pravda se ale nejspíš nikdy nedozvíme.

(tom)

Zdroj: internet. 16.12.2012

Hana Marvanová: AMNESTIE JE NEJHORŠÍ ČIN VÁCLAVA KLAUSE

Amnestie ekonomických zločinů devadesátých let bude mít zničující vliv na celou společnost, říká advokátka, bývalá spolupracovnice Václava Klause a později předsedkyně Unie svobody Hana Marvanová. Spoluvinu na odpuštění tunelování bank a vykrádání investičních fondů však nese premiér Petr Nečas, který Klausovu amnestii také podepsal.

HN: Co amnestii říkáte?

Když v novoročním projevu prezident zmínil amnestii jen tak mimoděk, byla jsem přesvědčena, že půjde o standardní amnestii, která se bude vztahovat na neúmyslné trestné činy. To by samozřejmě nebylo nic proti ničemu. Když jsem si ale potom její znění přečetla, nevěřila jsem vlastním očím. Prezident odpustil závažné ekonomické zločiny, jejichž beztrestnost v důsledcích rozkládá společnost.

HN: Proč myslíte, že to udělal?

Prezident tvrdí, že na něj deset let různí lidé tlačili, aby amnestii vyhlásil, a že nyní podlehl. A že ani nemá právní analýzy, koho se dotkne. Tomu nevěřím. Zastavil trestní stíhání starších závažných ekonomických kauz. Jde o podvody, úvěrové podvody, pletichy v konkurzích, korupci, zneužívání informací v obchodním styku - lidově řečeno tunelování - a tak dále. Prostě o veškerou nejzávažnější hospodářskou trestnou činnost, o miliardové podvody, přičemž velká část z nich spadá do éry premiérování Václava Klause z devadesátých let.

Z doby, kdy jsem byla v ODS, si velmi dobře pamatuji, že Klaus nikdy neviděl tunelování bank, vykrádání investič-

Pokračování na následující straně

ních fondů a podobně jako problém. Byl to jeden z důvodů, proč se ODS rozdělila a proč na podzim 1997 padla vláda. Klaus si prostě myslel, že se banky nemají regulovat, byl proti důraznější kontrole investičních fondů, kterých tehdy bylo 500 a utíkaly z nich peníze důvěřivých klientů.

HN: Jak to souvisí s amnestií?

Pokud prezident říká, že netuší, co je za problém například Union banka, je to nesmysl. Samozřejmě to věděl a ví. Sázel ale tehdy na volný trh, přičemž fondy a banky byly mezitím vykrádány a střadatelé v nich přicházeli o úspory. Když nyní Václav Klaus zastavuje trestní stíhání v těchto vlekoucích se kauzách, tak vlastně opakuje názor z devadesátých let. Nic proti názoru, ale absolutně nesouhlasím s tím, aby ho uplatňoval takhle brutálním způsobem, že zabráni tomu, aby se dokončilo vyšetřování, aby se tahle éra uzavřela pro budoucnost.

HN: Takže podle vás prezident Klaus amnestuje činy umožněné politikou premiéra Václava Klause?

Částečně. Ale nejen to. Jsou amnestovány i konkurzní podvody, třeba případ soudce Berky, což je poměrně čerstvá věc. Toto se začalo dít až za opoziční smlouvy Zeman-Klaus nebo těsně po ní. Nejhorší ale je, že z celé amnestie je cítit pokračování bagatelizace ekonomické kriminality, ke které dochází od začátku transformace. Spousta poctivých lidí přišla o peníze, a nikdy se nic pořádně nevyšetřilo. Kauzy se začaly šetřit pozdě a teď se z rozhodnutí prezidenta už nevyšetří vůbec nic.

HN: Václav Klaus amnestoval činy, jejich vyšetřování se vleče déle než osm let. Evropsky uznaná přiměřená doba na vyšetřování je šest let. Názor, že stát má zjednávat spravedlnost přiměřeně rychle, přece není možné jen tak odmávnout.

To je snad poprvé, kdy se Klaus dovolává nějakých evropských směrnic a norem. Je to vyslovená rarita. Takže je evidentní, že ve skutečnosti nejde o nic jiného než o lico-měrnost. V prezidentské kanceláři prostě vymysleli, že by se mohli odvolat na evropskou judikaturu, a tak to udělali.

Jenže věcně to vůbec nesejde. Evropský soudní dvůr totiž rozlišuje, jestli se trestní stíhání a soudy protahují z viny státu, nebo z viny obviněného či obžalovaného. U nás mají obžalování mnoho možností, jak dělat obstrukce. Třeba dodají potvrzení, že jsou nemocní, a to zpozdí hlavní líčení o rok či déle, podávají stížnosti pro podjatost a tak dále. Je to samozřejmě jejich právo, nemáme tady inkviziční systém. Ale nelze pak říkat, že za pomalou spravedlnost může stát. V logice Klausovy amnestie to je tak, že ten, kdo je tak chytrý, že dokáže soud zdržovat, bude odměněn tím, že vyvázne bez trestu.

HN: Máte nějaký konkrétní příklad?

Třeba paní Regina Rázlová. Nebo v případě H-Systemu byl rozsudek vynesen až po dlouhé době, protože se jeden z obžalovaných manažerů několik let vůbec nedostavoval k soudu. Prvoinstanční soud respektoval, že má zdravotní posudek, podle kterého se nemůže účastnit líčení. Až mu to nařídil vrchní soud. Tím se věc zdržela několik let.

HN: Ale zpoždění osm let je hrozné. Tam už přece trest nemá žádný výchovný smysl.

Jenže případy ekonomické kriminality se začaly vyšetřovat pozdě, protože dříve na tom nebyl politický zájem. V bankách, se „ztratilo“ několik set miliard a dlouhá léta, za éry Václava Klause ani za opoziční smlouvy,

to nikdo nevyšetřoval. Přirovnala bych to k tomu, jak probíhalo vyšetřování zločinů komunismu. Po revoluci v roce 1989 se debatovalo o tom, jestli udělat tlustou čáru za minulostí, nebo nejdříve zjednat spravedlnost. Jsem zastáncem toho, že zločiny komunismu i zločiny privatizace se mají rozkrývat i s odstupem. Pro společnost je to zdravější.

HN: Jaký vzkaz dal Václav Klaus společnosti, když vyšetření kauz znemožnil?

Klaus odpustil tresty vězení do dvou let. To na první pohled vypadá jako maličkosti. Jenže ve skutečnosti se to týká i závažných trestných činů ekonomické povahy. V trestním zákoníku je řada činů, kde je sazba od dvou do osmi let, a pokud jde o člověka poprvé trestaného, tak soudy udělují tresty při dolní hranici, třeba ony dva roky. Což se stalo třeba panu Janečkovi ze Zlína (komunální politik, kterému se přezdívá Mr. Deset procent - pozn. red.), který je teď volný.

Václav Klaus tyto závažné činy odpustil, což je pro společnost naprosto demoralizující. Vypadá to, že se vyplácí tyto trestné činy páchat. Že si tito zločinci zaslouží vstřícnost, jakousi druhou šanci. Přitom smysl trestu je nejen výchovný, ale spočívá také v tom, že má odstrašit možné další pachatele a má dát signál, co společnost považuje za nepřijatelné. Pokud se něco promine formou amnestie, tak se vlastně říká: „Tohle vlastně až tak moc nevadí.“ Tato amnestie je bez debaty nejhorší čin Václava Klause. Měl na něj z ústavy právo, ale neměl na něj z celospolečenského pohledu mandát.

HN: Dala se amnestie formulovat jinak?

Mohl z ní vyloučit trestné činy spojené s korupcí. Nebo z ní mohl vyloučit činy se sazbou nad pět let. Vypadly by z toho všechny ty podvody, korupce a tak dále. Prostě všechny činy, které jsou z hlediska společnosti odsouzeníhodné a které by prezident v žádném případě amnestií „podporovat“ neměl. Nejvíc by se mi líbilo, kdyby se amnestie vztahovala jen na neúmyslné trestné činy, tak jak to udělal slovenský prezident Gašparovič.

HN: Říkáte, že součástí trestu je i odstrašit další možné pachatele. Teď ale už přece nikdo investiční fondy nevykrádá, Chalovskému už nikdo miliardy nepůjčí.

Pro společnost je důležité, aby se vyrovnala se zločiny minulosti tak, aby je znovu neopakovala. Žádná éra by neměla končit tím „co jsme si, to jsme si“ a „nebudeme se v tom už vrtat“. Předpokládala jsem, že časem tady bude vůle společnosti podívat se nejen na éru komunismu, ale i na éru divoké privatizace, rozkrádání bank a investičních fondů a následně i na to, co se dělo po roce 2000. Když se to nevyšetří, bude to demoralizující. Václav Klaus se dovolává principů, tak by je měl sám nastavovat. Spravedlnost má být jen jedna a tenhle princip by neměl plošnou amnestií devalvovat.

HN: Neurazte se, ale zní to hodně abstraktně...

Je to taky hodně konkrétní. Oběti podvodů, o které jde, čekaly, že dostanou satisfakci. Že uvidí, jak stát uznává, že ti, kdo je okradli, jsou vinni. A také, že dostanou šanci domoci se alespoň nějaké náhrady škody. To teď, když nebude existovat rozsudek, nebude možné. Pan prezident zohlednil zájem obžalovaných, a ne poškozených. Jejich práva byla pošlapána už tím, že trvalo tak dlouho, než došlo k procesu, a teď se celé řízení rozhodnutím prezidenta nenávratně

zastaví. Platí, že tam, kde nebylo vyneseno pravomocné rozhodnutí soudu, má poškozený jen minimální šanci na odškodnění. Může se to týkat tisíců lidí.

HN: Mohou se ale přece soudit v občanskoprávním sporu.

Ano, ale musí zaplatit soudní poplatek, najmout si advokáta a budou to mít složité s dokazováním. Zatímco v trestním řízení je dokazování na státních orgánech, v civilním procesu musí poškozený všechno prokazovat sám. Jeho pozice je nesrovnatelně horší. Pokud prezident zohlednil lidská práva obžalovaných, tak se ptám, kde jsou lidská práva poškozených, kteří také roky čekali na rozsudek, a teď de facto přišli o možnost domoci se náhrady škody.

HN: Může za to jen Václav Klaus? Amnestii spolupodpsal premiér.

Z hlediska ústavy není prezident za amnestii odpovědný. Odpovědná je vláda. Premiér naprosto selhal. Zvláště pokud je pravda to, co říká Karel Schwarzenberg, že vůbec nevěděl, čeho všeho se bude amnestie týkat.

HN: A neměl si to Karel Schwarzenberg zjistit?

Měl. Ale hlavně si to měl zjistit premiér Petr Nečas. Dlužím vám odpověď, jakým procesem amnestie prošla. Jestli ji podepsal bílko, stylem známým z filmu Císařův pekař a Pekařův císař, je to hrozné. Mohl například říci - souhlasím s amnestií, ale ne se zastavením trestního stíhání a omilostněním korupce. To mohl vyjednat. Pak by to bylo naprosto v pořádku.

Hana Marvanová se narodila 26. listopadu 1962 v Rýmařově. Právnička, která se před rokem 1989 angažovala v disentu, byla poslankyní, místopředsdkyní Poslanecké sněmovny a krátce stála i v čele Unie svobody. Po odchodu z vrcholné politiky působí jako advokátka a angažuje se v protikorupčních aktivitách. Prosazuje zřízení vyšetřovací komise za účasti veřejnosti ke kauze propojení politických elit a organizovaného zločinu. Hana Marvanová má celkem tři děti, za žádného z jejich otců se však neprovdala.

Hana Marvanová, advokátka, 4. 1. 2013,

Autorři: Petr Honzejek, Petr Kamberský, zdroj internet,

PŮLNOČNÍ ROZHOVOR

Profesorka varuje:

Nejhorší, co nás může potkat? Považovat póvl za elitu.

Profesorka politologie,

historička, předsdkyně Akreditační komise – to vše je jedna osoba - Vladimíra Dvořáková.

S Parlamentními Listy.cz se zamyslela nad tím, co nám rok 2012 přinesl, co lze očekávat. Představila i své vize toho, jak udělat svět lepším. A poukázala i na sílící nešvary - na aroganci a rostoucí šikanu na pracovištích, posun hodnot. A také na to, že „póvl“ nesmí být vnímán jako elita...

Co děláte, paní profesorko, nejčastěji v půlnočním čase mezi sobotou a nedělí?

No, pokud čekáte něco dobrodružného, tak asi zklamání - nic takového. Většinou jdu v tomto čase už spát, případně si něco čtu.

Prozradíte, co čtáváte?

Čtu nejrůznější literaturu, nedávno mě například pobavila kniha Stoletý stařík. Čtu ráda i detektivky, hlavně ty historické od Vondrušky či Petersové. Jsem ale vděčnou čtenářkou i Agathy Christie.

K půlnoci patří ale i snění. Vy jako politoložka a předsdkyně Akreditační komise se musíte spíše držet faktů a reality, nicméně nezasníte se někdy nad tím, co by se mohlo změnit a udělat nám život lepší?

Jelikož jsem původně historik, tj. někdo, kdo se zabýval minulostí a nyní se jako politolog zabývám současností, tak moc nevěřím tomu, že se někdy může naplnit nějaká krásná vize a díky ní se podaří zásadně změnit svět, jak si to představují nějaké ideologie či náboženství. Nebo jak si to představují někteří charismatičtí vůdci, kteří získávají podporu, protože nastolují „vizi“ budoucí společnosti, která nebývá moc konkrétní, ale která většinou vyžaduje, aby onen vůdce ještě pár let (či desetiletí) vládl. Můj osobní sen je žít ve společnosti, kde by se člověk mohl svobodně rozhodovat o tom, co by chtěl dělat, kde a jak by chtěl žít a měl možnost maximálně realizovat své schopnosti. To si myslím, že jsou ty základní svobody. To ale vyžaduje, aby fungovala společnost, ve které by bylo slušné chování normou a udržovaly se základní hodnoty. Například aby se odmítlo to, když se někdo k něčemu dostává nečestně, když se nedodrhuje slovo, dělají se podrazy. Aby se nahoru nedostávali ti průměrní až podprůměrní a postavení jednotlivce nezáviselo na tom, v jaké je straně či kolik má kde známých. Jde tedy o takový běžný sen o normální slušné společnosti, kde musí fungovat i sociální solidarita, která by umožňovala důstojný život a bránila by skutečné chudobě.

Jaká je tedy Vaše představa sociálního státu?

Moje představa? Takový stát, který vytváří podmínky pro to, aby lidé mohli maximálně realizovat své schopnosti. To například znamená fungující veřejnou dopravu, aby se lidé dostali za práci, dostatek jeslí a mateřských školek, aby ženy mohly spojit mateřství i práci, zkvalitňovat školství, abychom se neproměnili jen v montovny, podporovat chráněné dílny, aby se mohli realizovat i lidé zdravotně postižení apod. Sociální stát tedy neznamená jen vyplácení finančních prostředků, což je samozřejmě také mnohdy nutné, ale je to takový stát, který uznává důstojnost člověka a vytváří podmínky pro jeho svobodný a samostatný život.

Pokračování na následující straně

Když se ohlédneme za rokem, který právě končí, jak pohlížíte například na to, že nám možná až rekordně často hrozil pád vlády?

Tak riziko pádu vlády nebylo jen záležitostí tohoto roku, nejde o nějaký nový fenomén. Je však nutné rozlišovat. Když opozice čas od času vyvolává hlasování o nedůvěře vládě, je to poměrně běžné. Většinou nebývá ani cílem pád vlády, ale spíše potřeba, aby se do povědomí veřejnosti dostala určitá závažná témata. Ale ty letošní neustálé spekulace o pádu vlády souvisely spíše s vládou samotnou; dá se říci, že vláda byla v tomto roce sama sobě největším nepřitelem. V málokterých zemích vidíte až tak na dřevě tu odvrácenou tvář politiky, kdy jde o čistě mocenské spory doprovázené podrazy uvnitř jednotlivých stran, podrazy mezi stranami vládní koalice. A to je věc, která už není tak obvyklá v běžných demokraciích. Samozřejmě mocenské postavení je důležité, bez „moci“ jste bezmocní a nemůžete nic prosadit. Ale ten způsob a cynismus, jakým se zde bojuje o moc, je až neuvěřitelný a podlamuje základní důvěru, která je nutná jak uvnitř politiky tak ve vztahu společnosti a politiky. Připomeňme si jen osmidenní angažmá Karolíny Peake na ministerstvu obrany; ostatně strana LIDEM (kolik má vlastně LIDÍ?) je ochotná znovu a znovu vládu podpořit tu za příslib změn na ministerstvu dopravy, tu za vytvoření vlastního poslaneckého klubu, tu za ministerstvo obrany, nyní možná proto, aby ji „pozice“ nesebrala další podivná skupina vytvářející se kolem bývalého ministra školství Dobeše. A další věc, která není běžná v jiných zemích, klíčové zákony nám těsnou většinou protlačují nepravomocně, dnes už dokonce pravomocně, odsouzení poslanci. A občané sledují tu obrovskou přetvářku, kdy se nejdříve něco odhlasuje a pak se najednou ti, co to celé organizovali, diví, jaké že to mají poslance.

To však ukazuje na obrovský problém fungování politiky...

To skutečně není jen tak nějaký problém, běžná stranická krize či momentální koaliční neshody. Prosazovat závažné věci, jako jsou například církevní „restituce“ (ve skutečnosti o restituce v pravém slova smyslu nejde) či zásadní reformy, které budou ovlivňovat ekonomiku této země v dalších desetiletích, za pomoci podrazů, mocenských intrik, poskytnutých trafik „rebelům“, díky lidem, kteří jsou podezřelí z korupce či za ni odsouzení, je nejen v rozporu s etikou a morálkou, znamená to také posílení krize důvěry v politiku.

Nemůže se to brát tak, že jde o signál lidem „dole“, že se mohou chovat podobným způsobem?

Samozřejmě, společnost a politika jsou propojeny. Pravidelně zde jde o systémovou záležitost. Konflikty odrážejí zájmy různých mocenských skupin, jež se potřebují dostat k ekonomickým zdrojům, jimiž disponuje stát a chtějí vlastní ten stát nějakým způsobem vysávat. Proto jsme svědky těchto podivných konfliktů. Ale samozřejmě ten dopad na společnost existuje a je obrovský. Vytváří to vzorce chování, které již zaznamenávají i průzkumy veřejného mínění. Ukazuje se, že mladí lidé převážně očekávají, že k úspěchu je dovedou dobří známí a vhodné kontakty; vzdělání a usilovná práce se z jejich hodnotové orientace ztrácejí. Navíc způsoby chování se často promítají i do pracovních vztahů.

Znamená to, že vztahy na pracovištích jsou horší nežli dříve?

Když jsem hovořila s psychology, potvrdili, že takto špatné vztahy na pracovištích, jako nyní, nebyly ani před rokem 1989. Tehdy vlastně mnozí lidé to vnímali jako „my“

a pak byli „oni“, ti nahoře... A tak „dole“ leckdy fungovala určitá podoba solidarity, byť samozřejmě kariéristi a donašeči existovali. Ale nyní roste šikana na pracovišti, arogantní chování, lidé se bojí zastat kolegy nebo se dokonce na šikaně podílejí. Někteří psychologové hovoří o posttotalitním syndromu – jde o kombinace mindráku a arogance. Častým rysem je to u mladých mužů, ale nevyhýbá se to ani ženám či různým věkovým kategoriím. Každý si asi ve svém okolí dokáže vybavit osobnosti tohoto typu a nakonec v politice jich nacházíme také mnoho. Projevy tohoto chování vidíme i na silnicích, pokaždé, když přejedu státní hranice, tak si tu agresivitu okamžitě uvědomím. A politici tyto vzorce chování vlastně legitimují, protože oni se prezentují jako ti, co jsou úspěšní, významní. A přitom jejich chování je velmi silně v rozporu s tím, jak by měl ve skutečnosti vypadat člověk, který nese velkou odpovědnost.

Není to vše produktem kapitalismu, který se zvrtnul někam, kam neměl?

Připomněla bych, že když se dělaly například průzkumy mínění u nás koncem roku 1989, tak tu kapitalismus nechtěl téměř nikdo, tuším, že šlo jen asi tři procenta. Nebylo divu, po 40 letech jiného režimu a silné socialistické propagandy. Možná ještě závažnější bylo to, že když lidé hovořili o demokracii, většinou si představovali hlavně ty plné supermarkety... To však lidem nelze vyčítat. Zajímavé je, že průzkumy veřejného mínění v letech 1990 až 1996 ukazovaly, že si Češi mysleli, že úspěch souvisí se vzděláním, tvrdou prací. Po roce 1995 však tato víra začala klesat, protože byla konfrontována s realitou. Lidé viděli, kdo se dostával nahoru a jakým způsobem.

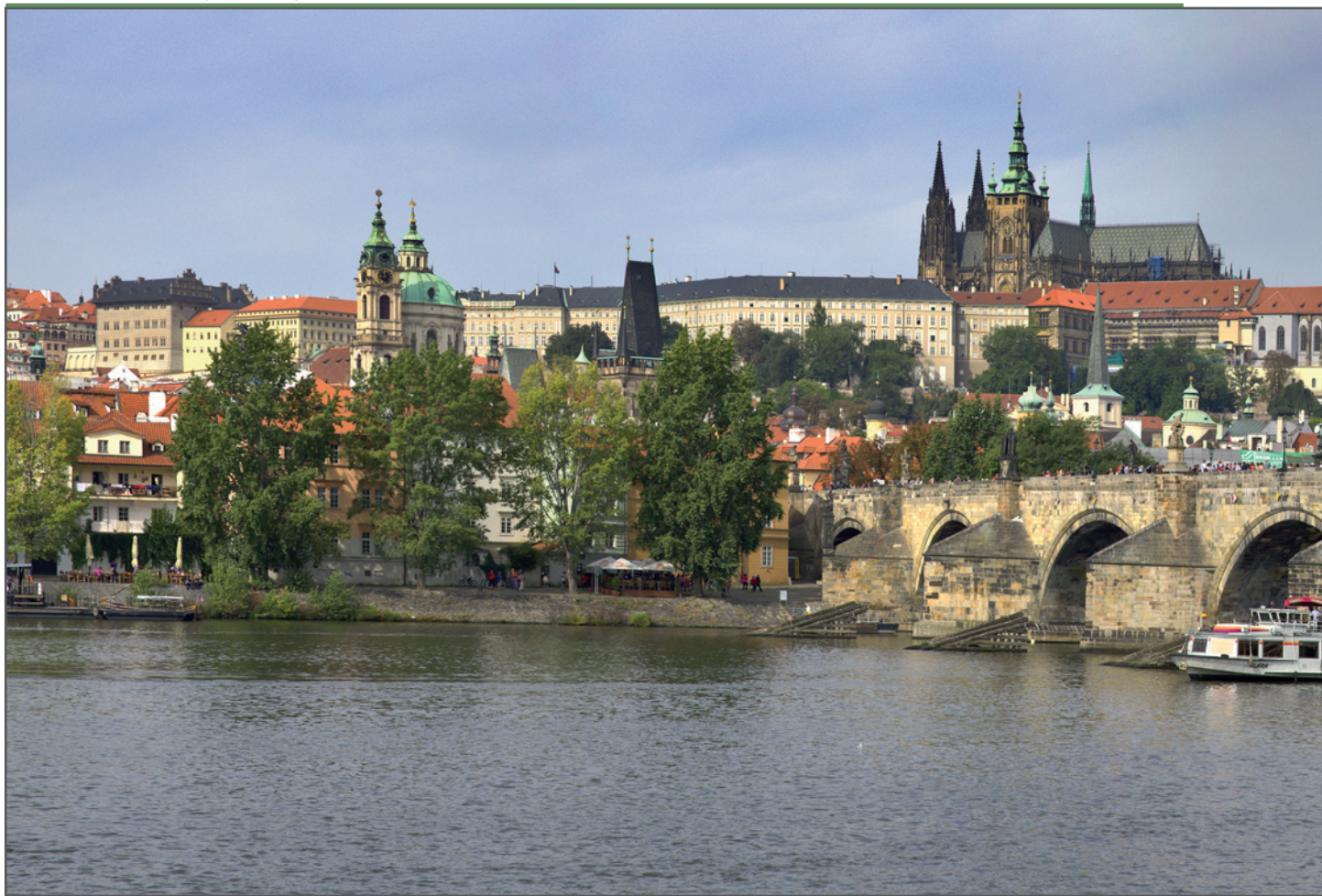
Sdílette tedy názor, že kapitalismus prochází krizí?

Kapitalismus se v průběhu svého vývoje měnil a je nutné říci, že kapitalismus jako takový není nutně svázaný s demokracií. Projevy krize kapitalismu nesporně vnímáme, a to v celém světě. Je to spíše otázka pro ekonomy, jak dalece se kapitalismus proměnil, jak se například proměnila funkce bank. Pro politology a sociology se zdá jako velmi podstatné, jak se rozpojilo rozhodování a odpovědnost. Pokud byl člověk vlastníkem a měl třeba malou ševcovskou dílnu, tak věděl, že pokud bude ty boty šít špatně, nikdo k němu nebude chodit a dopadne špatně, podobně to bylo i později, pokud měl továrnu na boty, jako třeba Baťa. Nyní některé globální firmy někam přijdou, chovají se špatně vůči životnímu prostředí, zaměstnávají děti, nechávají lidi pracovat ve špatných podmínkách, neplatí zdravotní pojištění (mnohdy nám jsou dávány za vzor, protože mají vysokou konkurenceschopnost díky nízkým nákladům), pak odejde, kde se mohou třeba chovat ještě hůře... A nic se neděje. Navíc vlastník je nejasný, rozhodují manažeři, kteří sledují jen rychlý a bezprostřední zisk a když se to nepovede, čekají je „zlaté“ padáky. To vyvolalo po celém světě znechucení.

Týká se to nesporně i nás?

Určitě, jsme součástí moderního a globalizovaného světa. Ale pak jsou naše vnitřní problémy, které v té či oné míře nalézáme i v dalších postkomunistických zemích. A to je obrovské propojení byznysu a politiky. Byznys tak nyní přímo ovlivňuje politiku a stát je nakonec vnímán jen jako určitý zdroj zisku. Politika je často chápána jako forma pod-

Pokračování na následující straně

nikání, proto se politici brání skládat účty veřejnosti, proto se za každou cenu snaží zabránit fungující nezávislé státní správě. Naopak, chtějí mít „stát“ pod kontrolou a dosazovat do vysokých funkcí své lidi, kteří se často vyznačují tím, že jsou loajální a hloupí, protože takoví lidé nekladou otázky a slepě poslouchají osoby v pozadí. Proto také v této zemi skoro nic nefunguje tak, jak je běžné jinde. Jen namátkou si připomeňme, elektronické zdravotní knížky IZIP, státní maturity, registry vozidel, tzv. skartu a neschopnost včas vyplácet sociální dávky, mnoho zákonů, které v sobě mají zakomponovanou chybu či možnost, jak je obejít...

Může být důsledkem toho třeba blížící se přímá volba prezidenta, která se asi jaksi nepovedla?

Ano. Proboha, v tolika státech se volí prezident přímou volbou, z jakého důvodu to nejde u nás?! Proč to bylo nastaveno u nás takto komplikovaně a s tolika chybami? Proč na ministerstvu vnitra počítají průměr v rozporu se zdravým rozumem (a proč je zákon formulován takto nejasně?)

Tipujete, že dojde k volbě hlavy státu v daném termínu?

Myslím, že spíše ano, ale každopádně nám zůstane pačut. Nejsem odborník na ústavní právo, ale osobně jsem přesvědčena, že ten zákon o přímé volbě, a zejména prováděcí zákon je špatný. Ovšem otázkou nyní je, zda šlendrián lze označit jako protiústavní, a to je opravdu na Ústavním soudu. Mnohdy si říkám, že to snad není možné, že zde snad působí nějaké diverzní skupiny, které fungování našeho státu podkopávají – a to i přesto, že konspirační teorie příliš neuznávám. Jenže pravda je spíše taková, že se spíše asi jedná „jen“ o šlendrián a neschopnost, což je vlastně ještě horší...

Pokud byste měla obecně shrnout vize toho, co se domníváte, že čeká Čechy v příštím roce, co by to bylo?

Já, popravdě řečeno, moc optimista nejsem, nečekám nějaký dramaticky pozitivní vývoj české politické scény. Na druhou stranu si prostě myslím, že to, jak se politika bude dlouhodobě vyvíjet, záleží i na nás všech.

Jak může jedinec ovlivnit chod celé země?

Byť každý má pocit, že je bezmocný, protože si říká, co zmůže s těmi lidmi nahoře, není to úplně pravda. Každý z nás přece může dát najevo, že tohle není to, co chceme. Třeba i slušným chováním v každodenním životě, vystoupit proti aroganci a šikaně třeba i na pracovišti. Ale především je nutné dávat najevo, že tito lidé a jejich způsob chování není způsob chování elit, jak by nám možná někdo chtěl namluvit. Že to je chování lidí, kterým moje babička říkala „póvl“. Toto označení se nikdy nevztahovalo k bohatství či chudobě, ale k chování, vlastnostem, hodnotám. Pokud většina veřejnosti bude dávat najevo, že tito intrikující, zamindrákovaní a arogantní lidé jsou vlastně směšní, jejich řeči jsou směšné a jejich chování je směšné, tak to může mít trochu osvobozující dopad. Vzpomeňme si na slavný projev „Červený hrádek“ v roce 1989; tehdejší smích se svým způsobem stal mezníkem.

Zkusme se proto trochu posmívat tomu, co se tady stává normou. Těm rádoby odborníkům, kteří „nastavují procesy“, „zkomunikovávají“ problémy společnosti, podrážejí si navzájem nohy a okopávají kotníky. Nejhorší, co nás totiž může potkat, je to, že přijmeme tento typ lidí jako elitu.

30.12.2012, zdroj internet.

Foto: JB.

**Profesor Pafko:
VŠECHNO SE TADY ROZKRADE.
A PŘITOM JSME SE MOHLI MÍT ...**

Víc než ekonomická situace trápí uznávaného chirurga profesora Pavla Pafka absence morálky v české společnosti. „Politickou situaci hodnotím jako většina obyvatel naší země, kteří ztratili v současné politice důvěru, vidím je jako velmi nemorální,“ prohlásil lékař, zabývající se transplantacemi plic.

„Vnímám, že vládě a parlamentu věří kolem 15 až 20 procent občanů, já se řadím k těm osmdesáti procentům, kteří už jim nevěří,“ konstatoval chirurg. „Naší zemi schází víc etika než hospodářský růst. Nemyslím, že by se nějak zásadně propadla ekonomika země, jako daleko horší vidím morální situaci v naší společnosti,“ řekl Parlamentním-Listům.cz Pavel Pafko. Proto ho mrzí, že prezident Václav Klaus při své návštěvě na Hradecké univerzitě o etice vůbec nechtěl mluvit.

Nedokáží držet slovo a mění každý den názor.

A co mu na politicích vadí? Když nedokáží držet slovo a mění názor každý den. „Například nová ministryně práce a sociálních věcí Ludmila Müllerová nejdříve prohlásila, že bez sKaret vyplácení sociálních dávek nepůjde, po konzultaci s premiérem ale najednou začala říkat úplně něco jiného. Člověk, který mění názor, je pro mne nedůvěryhodný.“

Ale to je jen jeden příklad z mnoha,“ dodává profesor Pafko.

A přidává ještě další, který nakonec vedl i k nedávnému odvolání ministryně obrany. „Jeden den – při svém nástupu do úřadu paní ministryně prohlásila, že žádné zemětřesení nebude a druhý den odvolá část vedení včetně prvního náměstka. Co si o tom máme myslet?“ ptá se lékař. Věřící, že člověk může změnit názor, když se změní podmínky, ale ne za pár hodin bez zjevného důvodu. Proto se ani nediví, že premiér Petr Nečas nedůvěryhodnou ministryni obrany odvolal.

„To je jen dobře, v mých očích tím jen stoupl, její jednání bylo nehorázné, přijít do úřadu a vyhodit lidi, kteří pro armádu pracovali léta,“ nepřestává se divit chování Karolíny Peake a chválí premiéra za jeho krok.

Kdo způsobí státu škodu, dostane lukrativní trafikku.

Přední lékař zdůraznil, že politici by měli nést za své činy plnou odpovědnost. Ale bohužel to tak nefunguje. „Vidíme to na Ministerstvu školství nebo dopravy, kde se zbytečně utratily stamiliony nebo dokonce miliardy na nefunkční projekty státních maturit nebo registr vozidel. To jsou peníze vyhozené oknem. A co se stane? Nanejvýš zodpovědní lidé odejdou z funkce, ale zamíří do jiných výhodných pozic, kde budou opět dobře zapláceni. Kdyby alespoň skončili na dlažbě, když způsobí státu takové ztráty,“ kritizuje Pavel Pafko, jak se zachází s politiky, kteří mají „máslo na hlavě“. A srovnává tuto „odpovědnost“ s odpovědností lékařů nebo jiných pracovníků. „Chápu, že politik nemůže rozumět vše-

Pokračování na následující straně

mu, ale má možnosti si vybrat kvalifikované spolupracovníky, kteří problematice rozumí.“

Bez úplatku nejde nic

Specialista na plicní transplantace je smutný, jak se u nás rozmohla korupce. „Vím od lidí z byznysu, že bez úplatku nejde nic. Teď jsem mluvit s ředitelem jedné velké firmy, která má v Česku síť čerpacích stanic, a ten mi říkal, že kdyby u nás nebyla taková korupce, mohli bychom se mít jako Rakušáci nebo ještě líp, protože náš národ je tvořivý. Ale všechno se tady rozkrade,“ kritizuje situaci, kdy se korupce rozlézá do všech oblastí včetně zdravotnictví.

Profesoru Pavlu Pafkovi také vadí postoj české politické reprezentace k Evropské unii. „V tak velkém společenství států jsou samozřejmě i zmatky. Ale když jdeme s někým do svazku, musíme být také tolerantní, nemůžeme vidět jen samé nedostatky,“ namítá. A připomíná historii, kdy v minulém století právě na půdě Evropy vznikly dvě světové války. „Kdyby Evropská unie zabránila jen tomu, že žádná válka nebude hrozit, tak to stačí. A kritika, že jsme ztratili možnost užívat nějaké názvy jako Pomazánkové máslo, je v tomto ohledu směšná. Kdyby mrtví vstali ze zákopů a viděli, jakými problémy se dnes za-
těžujeme, tak by se museli smát,“ je přesvědčen lékař.

Rozhodující je, aby školství klapalo.

I když profesor Pavel Pafko nikdy nebyl v žádné politické straně, nesouhlasí s protesty studentů proti krajské radní z KSČM v Jihočeském kraji. „Politické strany včetně KSČM

byly v kraji demokraticky zvoleny a mají právo si vytvořit koalici, jaká jim vyhovuje. S kým by mohla vítězná ČSSD na jihu Čech vytvořit koalici? Tleskali by jí, kdyby se spojila s ODS?“ ptá se chirurg.

Je přesvědčen, že by měla komunistická radní dostat tradičních sto dní hájení, aby mohla ukázat, zda svou práci zvládne. „Není spravedlivé dopředu odsoudit člověka, když navíc prý byla dobrá učitelka. Rozumný člověk tak lidi neposuzuje. O co nám jde? Aby školství šlapalo, to je rozhodující,“ prohlásil. Jihočeští studenti by se podle něj měli spíš zamyslet nad tím, jak je možné, že komunisté dostali tolik hlasů. „Na to zapomněli, proč tam jsou. Lidé jim dávali hlasy na protest proti pravicové politice,“ říká pro Parlamentní Listy.cz profesor Pafko.

Nerozděloval lidi na straníky a nestraníky, ale schopné a neschopné.

Profesor vysvětluje, že minulý režim pocítil na vlastní kůži, přesto ho nehodnotí tak tvrdě jako jihočeští studenti, kteří ho nezažili. „Já jsem vždycky hodnotil lidi podle toho, jak se chovali, nerozděloval jsem je na straníky a nestraníky,

ale na schopné a neschopné. Mým přednostou byl komunista, vynikající lékař, který nás mnoho naučil. Jemu bych členství ve straně nikdy nevyčítal. Odsuzoval jsem ty, kteří by se nedostali tak vysoko bez stranické knížky. Samozřejmě jsem takové znal. Také mi vadilo, když někdo členství v KSČ zneužíval k tomu, aby jiné potápěl. Ale když byl někdo prospěšný, nezneužíval toho a nemstil se, tak mi jeho členství ve straně nevadilo,“ říká lékař názor, který s ním možná mnozí pamětníci sdílejí, ale báli by se ho na rozdíl od něj vyslovit nahlas.

Všechny bývalé komunisty nezatracoju, nemůžeme generalizovat.

„Komunismus byl strašný systém, ale v komunistické straně bylo v tehdejší Československu asi milion komunistů. Mnozí z nich posunuli společnost výrazně dopředu, nemůžeme říci, že jsou všichni hodni zatracení, to bych musel zatratit i svého přednostu, a to tedy neudělám. Kdo generalizuje, dělá špatně,“ odsuzuje černo-bílé vidění světa přední chirurg. A připomíná slova z Bible: Ne podle slov, po skutcích poznáte je. „Podle skutků, tedy podle toho, co jsou schopni udělat pro lidi, bych posuzoval každého, ať je z TOP 09 nebo sociální demokracie,“ dodává Pafko.

Větší transparentnost a omezení korupce i ve zdravotnictví.

A co by si v příštím roce uznávaný lékař přál? „Přál bych si, aby byla politika transparentní, aby se omezila korupce, a jako zdravotník bych chtěl, aby konečně státní reprezentace řekla národu, na co ve zdravotnictví peníze máme a na co nemáme. Žádný stát nemá pro všechny na všechno. Je tedy třeba otevřeně přiznat, na co už nemáme, a kde si bude muset pacient připlatit. A kdo nemá peníze, může se komerčně připojistit. Vypadá to možná asociálně, ale taková transparentnost je určitě lepší, než když se strkají obálky pod stolem a stát přijde zkrátka, protože se úplatky nedaní,“ prohlásil Pavel Pafko.

27.12.2012, *Parlamentní listy*, zdroj internet.

ŠEDÁ SÍLA SÍLÍ

Vynikající dobrá zpráva pro seniory: podle rozhodnutí Evropské unie mohou senioři žádat a musejí dostat příspěvek na topení! A to všichni – bez ohledu na to, kde žijí, třeba i v Africe nebo Karibiku, kde nikdy nemrzne – a stát je povinen jim ten příspěvek tam poslat, jinak by byl od Evropské unie popotahován za to, že je diskriminuje.

A tak k dosavadním seniorským výhodám – m.j. osvobození od televizních poplatků a bezplatného jízdného, přibude seniorům další. A k tomu všemu budou ještě mít zaručen růst penzí vyšší než růst průměrných výdělků!

Ne, nechytla mně fantasy ani jsem včera nepřiletěl z Marsu. Je to pravda pravdoucí a ne že ne. Země, která svým seniorům poskytuje takové výhody, skutečně existuje. Má to ovšem jeden malý háček – ta země se nejmenuje Česko, ta země se jmenuje Velká Británie a nejedná se o seniory české, ale o seniory britské. Píše o tom Neil O'Brien, ředitel Policy Exchange ve svém článku: „Šedá síla sílí – a může udělat Británii lepší?“

A tak zatímco stále větší část českých seniorů v důsledku špatného řízení státu a společnosti upadá do existenční

Pokračování na následující straně

nouze a musí řešit dilema jestli se mají najít, zatopit si nebo zajít k doktorovi, protože na všechno, co by potřebovali, prostě nemají, jsou britští senioři tohoto ponižujícího rozhodování ušetřeni. Poučme se jak se jim to podařilo!

Respekt k seniorům ve skutečně demokratických západních zemích je totiž naprosto jiný než respekt k seniorům v Česku. Je to důsledek vzrůstajícího emancipačního hnutí uvědomělých a aktivních seniorů, kterým se říká "Šedá síla". Žádný západní politik – pokud nechce spáchat politickou sebevraždu – by si nedovolil k seniorům ve své zemi chovat tak arogantně a přezíravě jako politici čeští k českým seniorům. Je ovšem i spoluvinou českých seniorů, že to trpí a ve svobodných volbách stále dokola volí stále stejné prolhané a profláknuté ksichty.

Proč začali mít politici, kteří si zachovali pud sebezáchovy, stále větší respekt ze Šedé síly? Protože si uvědomili, že šedivci jsou především disciplinovaným a uvědomělým volebním šikem a kdo s nimi bude lépe komunikovat a lépe vyhoví jejich požadavkům a potřebám, ten dostane jejich hlasy. A vůbec to není o konfliktu generací. A už vůbec ne o tom, že stále déle žijící senioři stále víc "ujádají z mandatorních výdajů"!

Segment seniorů totiž v sobě skrývá ohromný – a v Česku bohužel stále nevyužívaný! – potenciál vzdělanosti, zkušeností, disciplíny a síly a co je velice důležité i historické paměti a pocitu odpovědnosti za výsledky a důsledky vlastní aktivity. Senioři život vyučil rozzeňovat co je dobré a co ne, senioři dobře vědí, že minulost vůbec nebyla tak špatná, jak se dnes pokoušejí někteří padělatelé dějin se špatným svědomím líčit, senioři se stále nemohou smířit se skutečností, že stát, který není tomu tak dlouho fungoval a prosperoval, je dnes zadlužený a dorozkrádaný. Zkušené senioři tak snadno neskáčí na lep falešným prorokům...

A přitom senioři nechtějí ani mnoho ani nemožného. Chtějí jen mít odpovídající přístup ke zdravotní péči, slušnou životní úroveň, bezpečnost a zajištěnou účast na řízení společnosti a rozhodování. Zdroje jsou! Senioři chtějí a jsou stále připraveni o mnoho víc dávat než brát.

Tak využijme nástupu do nového roku 2013 k tomu, abychom zvedli dosud pokorně skloněné hlavy, dosud prosebně natažené ruce sevřeli v pěst a uvědomili si naši dosud netušenou Šedou sílu! Jen tak přimějeme věrchušku konečně začít Šedou sílu brát vážně. Nebude to snadné, nebude to jednoduché, ale půjde to, musí to jít!

Leden 2013, Milan Hemzal, zdroj internet.

MUDr. Jan Hnízdil. SVĚT NESKONČIL, VYHRÁNO NEMÁME

Co jako lékař radíte lidem, aby ve zdraví přežili rok 2013?

Radím jim, aby slepě nedůvěřovali ani lékařům ani politikům. Zachovali klid a zdravý rozum. Když se objeví zdravotní obtíže, je to informace o tom, že člověk dělá v životě nějakou chybu, nebo žije v podmínkách, které ho poškozují. Tím myslím především stav naší společnosti. Negativní energie, kterou šíří politická reprezentace je generátorem nemoci. Co s tím? Nejdůležitější je zastavit se a přemýšlet, co vám chce tělo nemocí sdělit. Stejnou informační hodnotu má společenská krize. Nemoc jednotlivce není voláním po léku. Společenská krize není voláním po penězích. Je to zpráva: „Takhle už dál žít nemůžete. Pokud nezměníte hodnoty, ale naprosto zásadním způsobem ve všech oblastech - životosprávy, vztahů, ekologie...tak tady můžete skončit!“

Něco lidé ovlivnit mohou, něco ale nemohou...

Lidé si myslí, že moc nemohou a moc nezmohou. Necháňají se manipulovat, odevzdávají se politikům, z nichž mnozí jsou těžce postižení psychopati. To nejsou nemocní lidé, oni jsou charakterovými invalidy. Chybí jim kus mozku. Nemají mozková centra, která jsou zodpovědná za soucit, svědomí, odpovědnost, spolupráci. Lidé se diví, jak se mohou takto chovat, a oni se zase diví, čemu se lidé diví.

Jak je ale možné, že je lidé volí? Čím dokážou lidé bez „kusu mozku“ ostatní přesvědčit?

Mají magickou přitažlivost, jsou inteligentní, pracovití, jazykově vybavení, dokonale oblečení. Současně ale draví, bezohlední a naprosto bezcitní. To není problém jednotlivých politiků. Celý společenský systém je založený právě na těchto „hodnotách“ - dravosti, bezohlednosti, neustálém ekonomickém růstu, drancování životního prostředí. Takto

nastavený hodnotový systém přitahuje lidi s podobným postižením a oni ten systém dál rozvíjejí. To je největší hrozba pro naše zdraví.

Politici mluví o demokracii, používají to slovo, ale nežijí jeho obsah. Demokracie je vláda občanů, prostřednictvím volených zástupců, ve prospěch občanů. To, co tady máme, není demokracie, to je vláda psychopatů, dosazených finančními a podnikatelskými skupinami, ve prospěch těchto skupin, na úkor občanů. Tomu se říká patokracie.

I proto vznikají Holešovské výzvy, Pro Alt a další nespokojené skupiny lidí. Jenže mnohdy se mikrofonu chopí lidé velmi podobní kritizovaným politikům.

Jednou z těchto skupin jsem byl vyzván, abych vystoupil na Václavském náměstí a kategoricky to odmítl. Napětí v ulicích by se mohlo snadno zvrhnout v násilí. Na to politická reprezentace čeká, aby mohla ukázat na vnějšího nepřítel, upevnit svoji moc, zavést ještě tvrdší kontrolu. Proto píšou, přednáším, objíždím republiku, snažím se lidem vysvětlit, jak jejich zdraví souvisí se stavem společnosti. Že se dál nesmějí nechat manipulovat psychopaty, polykat bezsta-

Pokračování na následující straně

ročně jejich lži, stejně jako se ničit zbytečným polykáním léků. Ty potíže na čas potlačí, ale problém dlouhodobě neřeší. Je nejvyšší čas se zastavit a změnit to.

Jsem obyčejný doktor z první linie. Začal jsem se ve své profesi chovat jinak, než po mně chtěl „systém“. Místo soustředění se jen na chorobu, se zajímám o to, jak nemoc souvisí s pacientovým životem. Léta to nefungovalo. Najednou se strhla lavina zájmu. Díky tomu, že jsem odmítl kolabovat se zkorumpovaným medicínsko-farmaceutickým komplexem a rozhodl se jít vlastní cestou. To může udělat každý, sám u sebe, ve svém oboru, v nejbližším okolí... a šířit dál.

Myslíte to tak, že nejde o to volit někoho jiného, ale odmítnout celý systém?

Nechci bojovat se systémem. Zlo je nutné rozpoznat, pojmenovat a odmítnout. Nespoluupracovat s ním. Stát si za svým. Začít měnit „zdola“. Vytvářet nový model medicíny, nový model ekonomiky, práva, nový společenský systém. Psychopatičtí politici nám nic nevytvoří.

Nepokouší se o něco podobného Karel Janeček se svou „pozitivní evolucí“?

Pan Janeček mne pozval na poslední akci Pozitivní evoluce do Lucerny. Přišlo tam 2,5 tisíce lidí, s obrovským nadšením a očekáváním. Šel jsem tam se stejnými pocity. Těšil se na besedu s panem Cílkem, s diváky... o změnách, které nás čekají. Místo toho pan Janeček skoro dvě hodiny mluvil o volebním systému. Radoval se z něj, hýčkal ho. Cítil jsem tam velké ego. Odcházel jsem zklamán z nevyužitých příležitostí. Oceňuji, že se pan Janeček snaží lidi informovat, probudit a spojit. Současně jsem skeptický. Mám pocit, že vkládá do volebního systému nereálné naděje. Možná je to dobrý systém, ale sám o sobě nestačí, pokud lidé nezačnou aktivně jednat.

Myslíte si ale, že třeba trolejbusák pochopí, co by měl dělat?

I trolejbusák může hodně změnit. Třeba když počká na dobíhajícího, pomůže invalidovi, usměje se na cestující, chová se ohleduplně k ostatním řidičům. Když šíří pozitivní energii, je svým chováním vzorem. Nikdo po něm nechce, aby vymýšlel nový volební systém, od toho jsou politologové. Může se ale zajímat, co se děje v jeho volebním okrsku, klást politikům otázky a žádat odpovědi, nebýt lhostejný. Může dokonce otrást společenským systémem, ukázat na tupou aroganci nejvyšších politiků. Stačí, když jim namaluje tykadla. Chce to víc Smetanů. Koncem roku jsem měl několik vystoupení byznys-klubech. K podnikatelům a manažerům jsem donedávna shlížel s despektem. Teď jsem změnil názor. Cítil jsem z jejich strany velký zájem a pochopení. Když jsem skončil, vyzvali mne, abych víc šířil myšlenky komplexní medicíny. Odpověděl jsem jim: „Nabízím svoje zkušenosti. Sám na to nestačím. Nemám zájem ani manažerské zkušenosti. To umíte vy. Jestliže chcete novou medicínu pro sebe, pro své děti, tak poďte do toho.“ Druhý den mi volali, že se chtějí sejít.

Není to pan Babiš?

Ne (s úsměvem). S panem Babišem jsem se setkal, popovídal a rozešel. Není mezi nimi ani pan Janeček.

Chystají se prezidentské volby. Půjdete k nim vůbec?

K volbám chodím. Z těch, o kterých se mluví, je pro mne skutečným kandidátem paní Táňa Fischerová. Nic neslibuje, neshlíží z billboardů, do politiky se nehrne, bere ji jako službu. Ve chvíli, kdy někdo tvrdí, že musí jít do politiky, že

potřebuje funkci, aby mohl pomáhat ostatním, tak lze. Do politiky by měli být pozváni lidé podle toho, co dobrého pro ostatní už udělali. Ne pro to, co slibují, že udělají, až v ní budou. Pak už neudělají vůbec nic. Za paní Fischerovou mluví charitativní koncerty, péče o postižené, znám její názory na občanskou společnost.

Jestliže si kandidát napíše na billboard „respektovaný ekonom - prezident do nepohody“, napsal si na něj vlastní diagnózu. Takových je většina.

Je mezi kandidáty ještě někdo „zdravý“?

Nejen výtvarně, ale i názory a vystupováním, se mi líbí pan Franz. Místo tváře na billboardech má krásný billboard na tváři. Podobně jako paní Fischerová byl vyzván, studenti a okolím, aby kandidoval. Myslím, že je to moudrý, charakterní a vzdělaný člověk. Na rozdíl od paní Fischerové ale nevím, co je „za ním“, je to krátká doba. Pohyboval se v kruzích, ve kterých jsem se já nepohyboval. Nemám s ním osobní zkušenost.

Z Vysočiny je jeden kandidát - Miloš Zeman. Zaujal vás něčím?

Panu Zemanovi nevěřím ani přání hezkých vánoc pod šťastnou hvězdou, které má na billboardu. Připadá mi jako přelévající se hmota. Chvilí vypadá jako bodrý Zeman, pak jako lstivý Šlouf, pak jako škodolibý Klaus. Tvaruje se podle potřeby. Přesně ví, co má lidem říct, aby se vlichotil. Jestli si někdo myslí, že horšího prezidenta, než jsme měli dosud, už mít nemůžeme, tak si tím nejsem úplně jistý.

Kandidátů je nyní devět, volby...

Nebudou. Václav Klaus se Hradu jen tak lehce nevzdá. Politická reprezentace je nedokáže, asi ani nechce, zorganizovat. Všimněte si, že v posledních letech politici úplně rezignovali na správu státu. Neřeší nic jiného než problémy, které sami vytvořili: zdravotnictví - IZIP, S-karta, Opencard, Mostecká uhelná...Součet procent při přepočtu hlasů pro prezidentské kandidáty nebo jmenování a okamžité odvolání ministryně obrany jsou jen třešničkami na dortu.

To aby člověk raději utekl do jiné země...

Nikam utíkat nechci a nebudu. Jsem tady doma. Chci žít v zemi, kde se žít dá. Cítím povinnost pro to něco dělat.

Odmítnout systém jde ale jen částečně, stále lidé budou muset státní systém využívat.

Co je to stát? Nějaká budova nebo úřad? To je přece každý z nás. Jestli si někdo myslí, že mu nějaká instituce zajistí zdravotní péči, nota bene bezplatnou, tak se plete. O zdraví se musíme starat sami. Včera bylo pozdě. Jestli si někdo myslí, že mu stát zajistí klidné stáří, tak se plete. Musíme se naučit pečovat o vlastní rodiče a vést děti k tomu, aby pečovaly o nás.

Takže pak platí Masarykovo: Hledáš-li pomocnou ruku, najdeš ji na konci svého ramene.

Je mi smutno, když vidím intelektuální elitu, kolegy lékaře, jak chystají stávky a chtějí demonstrovat za vyšší platy. Budou křičet na stát, aby jim dal víc peněz. To je úplně mimo realitu. Stát skončil. Nechali jsme ho úplně vydrancovat, rozkrást. Kolegům bych poradil: „Stoupněte si před zrcadlo. Křičte, dupejte a mlaťte pěstičkami, že chcete víc... Výsledek bude stejný. Aspoň ale uvidíte toho, kdo to svojí lhostejností způsobil. Toho, kdo to může aktivitou změnit.“

Mudr. Jan Hnízdil, Vyšlo v Jihlavských listech 28. 12. 2012, rozhovor vedl Petr Klukan, zdroj internet.

NEKONEČNÉ PALESTINSKÉ DRAMA A TERORISMUS

Palestina je svou rozlohou necelých 30 tisíc km² (přibližně tři české kraje) jednou z nej- menších zemí na světě. Ale na druhou stranu to je území nesmírně významné z hlediska historie.

Jedno z jejích pojmenování zní Svatá země, protože je kolébkou hned tří silných náboženství. A i to je jedna z hlavních příčin faktu, že na tomto území takřkajíc odnepaměti až dodnes téměř neustále probíhaly kruté bitvy a války.

Nejnovější dějiny Palestiny se datují od skončení 1. světové války, kdy její území bylo jako mandát svěřeno Velké Británii. A právě proti jejím vojákům a vyšetřovatelům tu byla namířena první vlna terorismu - v červenci roku 1946 padli za obětí výbušným směsím, které v hotelu King David v západním Jeruzalémě nastražili militantní sionis- té.

Po tomto teroristickém útoku se urychlil proces rozdělení Palestiny (listopad 1947) na dva státy: židovský (51 procent území) a arabský (49). Národ Izrael se tak po mnoha staletích, během nichž žil rozptýlen téměř po celém světě, dočkal vlastního státu.

Války a nový status quo

Jenže palestiniští Arabové od samého počátku odmítali, aby Svatou zemi opouštěli ve jméno biblických nároků a aby svým odchodem platili za holocaust napáchaný Němci a za velkého muftího al Husajního, který jej ve druhé polovině 30. let schvaloval (a dokonce navštívil Berlín). Protože Palestinci nechtěli vyklidit území, která byla rozhodnutím OSN přičtena Izraelcům, vypuklo další násilí. Již na počátku roku 1948 Izraelci ze „svých“ území vyhnali celkem 300 tisíc Palestinců, přičemž zvláště velkého masakru se dopustili v palestinské vesnici Dejr Jásin.

Utrpení Palestinců se stalo důvodem pro vytvoření Arabské ligy, která již v roce 1948 vojensky napadla Stát Izrael. Tím začalo první období boje o území historické Palestiny. Bylo velmi dlouhé a kruté, poměry v Palestině se během něj vytvářely v ohni války.

Pokračovalo intervencí během suezské krize v roce 1956, po níž se Izrael stal jedním z klíčových bodů celé studené války. Následující šestidenní válka byla velkým triumfem izraelského válečnictví a vedla k dalšímu rozšíření území, která se dostala pod okupační kontrolu Izraele na úkor Palestinců. A další velký triumf Izraele přišel v roce 1973 a spolu s ním i rozšíření okupovaných území.

Až po čtvrté arabsko-izraelské válce mohlo přijít druhé období, během něhož se poměry v Palestině vytvářely za jednacím stolem diplomacie.

V roce 1979 byla podepsána mírová smlouva mezi Izraelem a Egyptem, po níž se výrazně oslabily protiizraelské postoje i v dalších arabských státech. A v roce 1994 přišla smlouva mezi Izraelem a Jordánskem.

Metastázy křivd.

Navíc se Izrael stal strategickým spojencem USA, dostává od nich miliardové sumy, moderní vojenskou techniku a masivní diplomatickou podporu na půdě Rady bezpečnosti OSN.

Naopak palestiniští Arabové v tomto období už za sebou nemají žádnou podporu arabských států a jejich armád, a proto musejí spoléhat především sami na sebe.

A tak nastalo třetí období bojů na území historické Palestiny - během něho se vrací terorismus, tentokrát jako hlavní zbraň Palestinců. Jejich hlavním cílem se stalo strhnout na sebe pozornost mezinárodní veřejnosti a prvním velkým, ale zároveň velice sebe- diskreditačním útokem se stal únos izraelských sportovců během olympiády v Mnichově v roce 1972.

Pak následovalo časté nasazování tzv. černých vdov - muslimek opásaných výbušnou směsí, které se odpalovaly v autobusech izraelských měst, jedna z nich pronikla dokonce do nemocnice. A na počátku 21. století přišel Hamás s taktikou odpalování raket a min na vesnice a města s cílem zabít a mrzačit izraelské civilisty.

Plně přitom platí, co už někdy před deseti lety řekl Jacques Chi rac: terorismus nelze ničím ospravedlnit, je ale třeba se i tak zamýšlet nad jeho pohnutkami. Jde o slepé, nerozlišené vraždění bezbranných lidí, kteří se v nesprávnou chvíli ocitnou na nesprávném místě.

Jenže zároveň jsou tyto zločiny i zoufalým výkřikem těch, kdo jsou vojensky nesrovnatelně slabší, nemají vlastní stát, museli uznat Stát Izrael okupující velkou část jejich území - kontroluje už ne polovinu, ale skoro pět šestin celé Svaté země.

Co dál po Litém olovu

Navíc Palestinci nemají armádu, jež by se mohla rovnat izraelské, nemají za sebou žádnou velmoc, která by je vydatně a účinně ochraňovala, jako to činí USA vůči Izraeli.

Palestinská zoufalost a bezvýchodnost se dále zvýraznila po další válce, která proběhla na přelomu let 2008-9 pod názvem Lité olovo.

Během ní si Hamás počínal zvláště úskočně a zákeřně: jeho stoupenci chodili v civilu, k přepravě munice zneužívali sanitky, stříleli na civilní cíle, své

Pokračování na následující straně

vlastní obyvatelstvo brali jako rukojmí v boji proti mnohem lépe vyzbrojenému protivníkovi.

Tato válka během pouhých tří týdnů skončila jako souboj Davida a Goliáše naruby: zvítězil vojensky mnohem silnější stát Davidova národa, který ztratil 13 svých lidí proti stonásobnému počtu obětí z řad Palestinců.

A tak znovu stojí otázka, co bude dál? Izraelské reakce na hlasování Valného shromáždění z 29. listopadu 2012 ukázaly, že diplomatické řešení se bude prosazovat velice těžko.

Bude tedy pokračovat zakletý kruh palestinského terorismu a vojenských úderů ze strany Izraele, díky nimž se cítí být neporazitelný, takže i beztrestný, protože si může být jist podporou USA?

Nebo se konečně sejdou všichni velcí hráči - USA, OSN, EU a také Rusko, aby hledali - a našli - diplomatické řešení přijatelné pro obě strany?

Jan Eichler, (autor je historik), Právo 29.12.2012.

IZRAEL A PALESTINA V BLUDNÉM KRUHU NÁSILÍ A VÁLEK

Většina Izraelců je přesvědčena, že historická Palestina včetně Jeruzaléma je jejich územím, na něž mají historický nárok

Izrael a Palestina zaujímají velmi malé území. Ale je to jedna z nevyvíšnějších oblastí světa.

Celé generace Izraelců sváděly kruté boje s Filištínci, předchůdci dnešních Palestinců. A v nich podle Knihy soudců vynikli mnozí vojevůdci. Gedeon založil tradici asymetrických válek, David v přímém souboji porazil mnohem většího a silnějšího Goliáše, dobyl město Jeruzalém, připojil ho k izraelskému království a učinil ho hlavním městem. A to je další kámen úrazu.

Naprostá většina Izraelců je přesvědčena, že historická Palestina včetně města Jeruzalém je jejich územím, na které mají historický nárok. Jsou ochotni za ně bojovat do poslední kapky krve, obětovat syny i vnuky. A pevně věn, že jejich bůh je ten nejsilnější a nejmocnější ze všech a že díky jeho podpoře jsou právě oni vyvoleným, i když těžce zkoušeným národem.

Patřili k nejdohodlanějším a k nejlepším bojovníkům v obou světových válkách. V duchu tradice Gedeona a Davida vynikali odhodlaností, odvahou a především schopnostmi vymýšlet překvapení a válečné lsti.

Zkušenosti získané ve 2. světové válce neprodleně zúčtovali při výstavbě vlastní armády ihned poté, co byl z rozhodnutí OSN založen Stát Izrael.

Ale právě jeho vytvořením bylo zaseto sémě velkého a vleklého sváru na historickém území Palestina.

Hranice byly narýsovány tak, že 51 % plochy bylo přiřčeno Izraelcům, na něž ale připadalo pouhých 30 % tamního obyvatelstva, zatímco pro 70 % Palestinců zbylo pouhých 49 % území. Takovéto vymezení nepřijala ani jedna strana, oběma to bylo málo. Obě tak sáhly po zbraních.

Jako první tak učinili Izraelci, spiklenecké militantní organizace Stern a Irgun se nezastavily ani před útoky na

britské vojáky, kteří odpočívali v Hotelu King David. A pak již ke slovu přicházely války mezi Státem Izrael a jeho arabskými sousedy (1948-9, 1956, 1967, 1973).

Izraelci ve všech zvítězili, i když bojovali proti velké početní převaze. Vždy našli novodobé Gedeony i Davidy. Ti nesli jména Dajan, Rabin, Šaron a dokázali vymyslet překvapivé manévry a válečné lsti, stali se generály a po vojenské službě obsazovali nejdůležitější posty.

V Izraeli se v nejvyšší politice prosazují jen ti, kdo za sebou mají úspěch jako velitelé, nebo jako agenti tajné služby Mossad (viz Tzipi Livniová, exministra - ně zahraničí a vicepremiérka, řazená mezi 40 nevlivnějších žen světa).

Navíc Izraelci mají ve všech zemích příbuzné, vědí, na koho se mají v případě potřeby obrátit. Přímou v USA mají nevlivnější lobbyistickou organizaci na světě.

Je to známý AIPAC, Americko-izraelský výbor pro veřejné záležitosti. O jeho síle se na vlastní zkušenosti přesvědčil prezident George Bush starší: po prohraných volbách v roce 1994 mohl jen hořce konstatovat, že ho porazila tisícovka lobbyistů z AIPAC.

Ale to už bylo v době, kdy Izrael přestal být Davidem a stal se Goliášem, jenž těží z převahy ve zbraňových systémech z USA. Navíc při jednáních Rady bezpečnosti stačí, když USA pohrozí, že budou vetovat rezoluci, jež je kritická vůči Izraeli, a text se hned přepisuje.

Ještě před 40 lety se říkávalo, že Izrael je exponentem amerických zájmů na Blízkém východě. I Dnes mnozí tvrdí, že USA se staly exponentem zájmů Izraele i v celosvětovém měřítku. Stát Izrael se cítí být neporazitelný i a nepotrestatelný - a podle toho i se také chová.

Svět ale dnes stojí před otázkou, jak se vyhnout nezvladatelnému a jak zvládat nevyhnutelné. Nezvladatelnou by byla další válka mezi Státem Izrael a některým z arabských států.

Nevyhnutelná je prohlubující se nestabilita v této části světa, která má největší zásoby ropy. Svět tedy čeká na spasitele, který by dokázal oblasti nabídnout nezpochybnitelnou mírovou politiku.

Najde se ale někdo takový? A jsou Izraelci a Palestinci připraveni ho respektovat?

Jan Eichler, (Autor je historik)

ČESKOSLOVENSKO ZANIKLO NA SILVESTRA

Jako rozvod dvou manželů, kteří se dokázali domluvit a dohodnout - tak je často charakterizován akt rozpadu České a Slovenské federativní republiky před dvaceti lety. Poslední prosincový den roku 1992 byl i posledním dnem existence Československa. Následující zrod dvou států byl při silvestrovské noci provázen na české i slovenské straně slzami radosti i smutku.

„Česko-slovenské manželství“ trvalo s malým přerušením tři čtvrtiny století. Historici poukazují, že rozdělení Československa mělo řadu příčin, které se navzájem podmiňovaly a umocňovaly.

Byly důsledkem rozdílné politické kultury, problémů mnohonárodnostního státu, které přetrvávaly od jeho zalo-

Pokračování na následující straně

žení v roce 1918, adaptační krize při přechodu k demokracii a tržnímu hospodářství, nového nacionalismu po zhroucení předlistopadového režimu a ještě i několika dalších příčin. Na mnohé z nich se už díváme s úsměvem - obě republiky vstoupily v roce 2004 do Evropské unie a mají dnes výborné a bezproblémové vztahy.

Připomeňme si některé podstatné momenty z událostí, které po sametové revoluci nastartovaly děje vedoucí až k Silvestru 1992 a vzniku dvou samostatných států.

Boj o pomlčku

Pád režimu koncem roku 1989 „zamrzlé“ problémy česko-slovenských vztahů rychle otevřel. Mezi novou českou a slovenskou politickou reprezentací (tj. Občanským fórem a Veřejností proti násilí) panovala shoda, že normalizační federaci (ustavenou v roce 1968) je třeba od základu přestavět a změnit. Základem mělo být posílení pravomoci republik.

Běžný obyvatel na obou březích Moravy si v prvních týdnech po sametové revoluci nějaké problémy státoprávního charakteru neuvědomoval či je nevnímal - až do chvíle, kdy na konci ledna 1990 předložil prezident Václav Havel Federálnímu shromáždění zdánlivě nevinný návrh. Chtěl, aby z pojmenování státu bylo vypuštěno slovo „socialistická“ a byl obnoven původní název Československá republika.

Díky televizním přenosům mohli občané země v příštích dnech poprvé sledovat, co je to svobodná parlamentní rozprava citlivém tématu. V emotivní debatě vzniklo několik nových názvů republiky.

Velká část slovenské reprezentace konstatovala, že výraz „Československá“ už neodpovídá době. Slova „Česká“ a „Slovenská“ měla napříště spojit pomlčka a nový název státu měl znít Česko-Slovenská republika. V pomlčce Slováci spatřovali vyjádření národní suverenity a potažmo potvrzení federativního charakteru společné republiky.

Čeští politici však měli jiný názor. Jako drtivá většina Čechů se identifikovali s názvem Československo a pomlčkové rozdělení nepřipouštěli. Slovák se divil, proč Čech nechce uznat pomlčku - a Čech zase nechápal, proč ti Slováci na té pomlčce tolik lpějí.

Pomlčkovou válku se snažil vyřešit paradoxně právě Václav Havel. Navrhl kompromisní návrh: Republika česko-slovenská.

Ten však odhlasován nebyl a Federální shromáždění přijalo 29. března 1990 pro většinu Slováků nepřijatelný název Československá federativní republika.

Po třech týdnech se název státu zase změnil. O nový kompromis se opět přičinil prezident a od 20. dubna 1990 se na mapě Evropy objevila Česká a Slovenská federativní republika.

Větší pravomoci ani smlouva nepomohly

Po prvních svobodných volbách v červnu 1990 navázaly nové vlády (Pithartova a Mečiarova) na předchozí jednání o novém státoprávním uspořádání.

Slovenská strana nadále žádala federaci zdola, pod čímž v podstatě chápala dva samostatné státy, které by část své suverenity delegovaly federálním orgánům. Česká strana vycházela z principu funkčnosti federace a prosazovala, aby určité kompetence, nutné pro fungování státu, si federace závazně podržela.

V prosinci 1990 byl přijat kompetenční zákon, který výrazně posílil pravomoci republik na úkor federace. Na jaře 1991 však došlo v obou republikách k přeskupení politických sil. V Čechách vznikla Občanská demokratická strana (ODS), na Slovensku se ustavilo Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS).

Důsledkem byla rekonstrukce slovenské vlády v čele s Jánem Čarnogurským. Ten začal prosazovat jinou koncepci Československa: žádal, aby existence federace byla pouze smluvní a dočasná. Základem měla být česko-slovenská smlouva, nikoli československá ústava.

Ani po mnoha jednáních na různých místech Čech i Slovenska se nepodařilo dojít k dohodě. Patovou situaci vyřešili předsedové národních parlamentů Dagmar Burešová a František Mikloško oznámením, že problém státoprávního uspořádání přenechávají vítězům červnových parlamentních voleb.

Po volbách nebylo jiné řešení

Těmi se podle očekávání stali ODS a HZDS. Prezident pověřil předsedu ODS jednáním o sestavení nové federální vlády, načež Václav Klaus prohlásil: „Funkční vládu lze sestavit jen po dohodě s HZDS. ODS nemá na Slovensku jiného partnera k jednání.“

Šéf HZDS Vladimír Mečiar byl ochoten taková jednání začít, ale stanovil si podmínky: na Slovensko se neměla vztahovat Klausova ekonomická reforma (nebere ohled na slovenská specifika a HZDS má vlastní koncept), Havel neměl být prezidentem a mělo být zastaveno federální vysílání rozhlasu a televize.

Hned při prvním jednání 8. června 1992 v brněnské vile Tugendhat se ukázala neslučitelnost programů obou stran. Klaus chtěl funkční federaci (v níž budou nadále uplatňovány principy ekonomické transformace), zatímco Mečiar trval na předvolebním požadavku mezinárodněprávní subjektivity Slovenska (tj. konfederaci neboli volném spojení dvou samostatných států).

Po sedmi hodinách se delegace rozešly bez jakéhokoli výsledku. Žádný pokrok nepřineslo ani pražské jednání 11. června, na němž pokračovaly neplodné debaty, co je a co není společný stát. K zásadnímu posunu došlo až při třetím kole jednání 17. června opět v Praze. ODS chtěla přimět HZDS k vyjádření: buď sestavujeme vládu jaro funkční decentralizovanou ČSFR, anebo má vzniknout vládní kabinet s časově omezeným mandátem, který zajistí rozdělení federace na dva státy.

V tomto duchu dal Klaus Mečiarovi návrh, aby oba vstoupili do federální vlády a dali tím signál, že alespoň načas se společným státem počítají. Slováci odpověděli kategorickým „ne“ a Michal Kováč dodal, že Vladimír Mečiar bude slovenským předsedou vlády. Když i poté pokračovala slovenská strana v nečitelných postojích, došla zřejmě Klausovi trpělivost a zeptal se přímo: „Chcete samostatnost za české peníze? Jste hrdý národ, nebo nejste?“

Vladimír Mečiar se údajně neudržel a vyřkl důležitou, a jak se ukázalo, i osudovou větu: „Každá republika bude hospodařit za své.“

Bratislavská dohoda o termínech

Česká strana si tento výrok interpretovala jako souhlas se slovenským osamostatněním - dva rozpočty přeče zna-

Pokračování na následující straně

menají dva samostatné státy. Podle některých svědectví se předseda ODS právě v těchto chvílích rozhodl, že bude aspirovat na úřad českého premiéra. On i ostatní členové delegace definitivně zjistili, že federace je neudržitelná, a po vyložení karet proběhla vcelku hladká debata o rozdělení postů mezi HZDS a ODS v tzv. udržovacím federálním kabinetu.

Ke konkrétní dohodě došlo na dalším - více než dvánáctihodinovém - maratónu jednání v bratislavském hotelu Bórik v noci z 19. na 20. června. Obě strany v ní konstatovaly „rozdíly svých volebních programů a politických cílů v oblasti státoprávního uspořádání“ a zaznělo mimo jiné, že „než konfederaci, dává ODS přednost dvěma zcela samostatným státům, tj. ústavnímu rozdělení současného státu“.

Čtvrtý bod dohody obsahoval závazek vyřešit státoprávní uspořádání do 30. září 1992 a bod devátý výslovně hovořil o potřebě zajistit chod státní správy na úrovni federace do 31. prosince 1992.

Na další bratislavské schůzce 22. července se Klaus a Mečiar (už jako premiéři vlád svých republik) dohodli na systému smluv „v případě rozdělení ČSFR“ a obě strany se zavázaly prosadit do 30. září ve FS zákon způsobu zániku federace a o vypořádání majetkových i jiných vztahů.

Den rozdělení zazněl v přímém přenosu

V té době byla už ČSFR bez prezidenta Václava Havla, který abdikoval poté, kdy Slovenská národní rada 17. července schválila Deklaraci o svrchovanosti Slovenska. Po těchto událostech se HZDS snažila zpomalit . další rozpad státu a pokoušela se vmanévrovat ODS do unie či konfederace. Česká strana však trvala na rychlém a úplném rozdělení.

Důležité proto bylo další, v pořadí šesté kolo jednání, které se odehrálo 26. srpna 1992 opět ve vile Tugendhat. Delegace ODS a HZDS při něm dohodly harmonogram postupu v příštích měsících a v následné tiskové konferenci v přímém televizním přenosu Vladimír Mečiar vůbec poprvé oznámil datum 1. ledna 1993 jako den, kdy k rozdělení fakticky dojde.

Přesto se objevil ještě jeden krizový moment. Poslanci HZDS - navzdory předchozí dohodě se špičkami ODS - podpořili návrh Miloše Zemana na usnesení o ustavení komise pro přípravu přeměny federace v česko-slovenskou unii. To ODS podnítilo k razantnímu kroku.

Před začátkem jednání s HZDS 6. října v jihlavském hotelu Zlatá Husa položil Klaus na stůl připravený text a požadoval Mečiarův podpis pod závazek, že HZDS ustupuje od projektu unie konfederace a bude spolupracovat na rozdělení ČSFR.

Mečiar nakonec po určitých úpravách dokument podepsal a přes některé další peripetie (jednání o způsobu rozdělení majetku, snaha opozice o vyhlášení ratifikačního referenda) už další vývoj jednoznačně mířil k demontáži ČSFR. Její poslední kapitola byla napsána 25. listopadu 1992, kdy byl ve Federálním shromáždění schválen nejtěsnější možnou většinou ústavní zákon o zániku ČSFR k 31. prosinci 1992.

Miroslav Šiška, Právo 29.12.2012.

AUTOMATICKÉ MLÝNY PARDUBICE

Automatické mlýny Pardubice jsou v majetku soukromé společnosti Unimills a.s. Pardubice, která úspěšně podniká v oboru mlynářství od roku 1993. Mlýnský provoz svou velikostí, výkonem a moderním technických vybavením, které je zárukou vysoké technologické úrovně zpracování obilí, patří mezi deset největších a nejvýkonnějších mlýnů v ČR. Vlastní mlýn tvoří dva hlavní samostatné pracující automatické technologické celky - pšeničný mlýn o výkonu 180 t pšenice za 24 hod. a žitný mlýn o výkonu 90 t žita za 24 hod. Na samostatných linkách se pak vyrábí speciální směsi pro pekaře a cukráře a směsi určené pro bezlepkovou dietu. Další samostatné celky tvoří silo a předčistírna, čistírna obilí, míchárna mouk, laboratoř, podniková doprava a podniková údržba. Zhruba před čtyřmi měsíci nás po vzoru cukrovaru v Hrochově Týnci, mlékárně v Pardubicích, lihovaru,sladovne.... opustila část naší nezávislosti ve výrobě potravin – mlýn v Pardubicích. Princip je jednoduchý.Rakouský majitel ho odkoupil,aby ho záhy zavřel. Sláva rakouské mouce a čest dědictví a umu našich předků. O peněženkách nás a našich dětí.

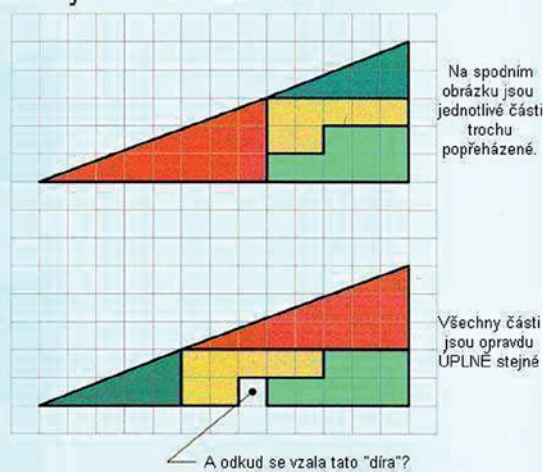
Zdroj: internet.

Pojmenujme ruzyňskou věznici po Václavu Klausovi, vyzval režisér Fero Fenič

Režisér a producent Fero Fenič a s ním i další osobnosti kulturního a veřejného života navrhují, aby se na počest Václava Klause přejmenovala Vazební věznice Ruzyně. Zdůvodnil to tím, že věznice byla dosud známá jako věznice, v níž byl jako disident vězněn Havel. Přejmenování by mohlo symbolizovat cestu Václava Klause z nejvyšší ústavní funkce do podsvětí.

Jak je tohle možné?!?!?

Socha Panny Marie u cesty na Přibyslav Foto JB.

Nové Město nad Metují - horský výjezd z náměstí. Foto JB.

Nové Město nad Metují - pohled na náměstí se zámek z podloubí. Foto JB.

